

## **6-а Субота Посту. Лазарева Субота. Преподобного отця нашого Іпатія, єпископа Гангрєнського - 31 березня**

**Тропар (глас 1):** Спільне воскресіння перед твоїми страстями запевняючи,\* з мертвих воздвигнув ти Лазаря, Христе Боже,\* тим-то й ми, як отроки, знамена перемоги носячи, тобі,\* переможцеві смерті, восклицуємо:\* Осанна в вишніх,\* благословен, хто йде в ім'я Господнє.

**+Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові. І нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.**

**Кондак (глас 2):** Всіх радість, Христос, істина, світло,\* життя і світу воскресіння,\* з'явився тим, що на землі, своєю добротою\* і став образом воскресення,\* всім даруючи божественне відпущення.

**Замість Трисвятого:** Ви, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися. Алилуя!

**Прокімен (глас 3):** Господь просвіщення моє і спаситель мій,\* кого убоюся? (Пс 26,1)

**Стих:** Господь захисник життя мого, кого устрашуся? (Пс 26,1)

**Апостол: (Євр 12,28-13,8):** *Браття*, тому що ми приймаємо непохитне царство, зберігаймо благодать, то й служімо нею довподоби Богові з побожністю й острахом. Бо Бог наш – вогонь, що пожирає. Братня любов нехай перебуває! Гостинности не забувайте, бо нею деякі, не відаючи, ангелів були вгостили. Про в'язнів пам'ятайте, немов би ви самі були в кайданах з ними, та про тих, що страждають, оскільки й ви самі в тілі. Подружжя хай у всіх буде в пошані й ложе хай буде без плями, бо Бог буде судити блудників та перелюбців. У вашій поведінці не будьте грошолюбні, задовольняйтеся тим, що маєте, сам бо говорив: «Я тебе не zostавлю, я тебе не покину», так що ми сміло можемо сказати: «Господь – мій помічник: я не боюся. Що може мені людина зробити?» Пам'ятайте про наставників ваших, які звіщали вам слово Боже, і дивлячись уважно на кінець їхнього життя, наслідуйте їхню віру. Ісус Христос учора й сьогодні – той самий навіки.

**Алилуя (глас 5):**

**Стих:** Господь воцарився, в красу зодягнувся, зодягнувся Господь у силу і перепоясався (Пс 92,1).

**Стих:** Він бо утвердив вселенну, вона не порушиться (Пс 92,1).

**Євангеліє: (Ів 11,1-45):** *В той час був один недужий, Лазар з Витанії, села Марії та її сестри Марти. Марія ж, брат якої Лазар слабував, була ота, що миром помазала Господа і волоссям своїм обтерла йому ноги. Отож послали сестри до нього сказати йому: «Господи, той, що любиш ти його, слабує.» Зачувши те Ісус, мовив: «Недуга ця не на смерть, а на славу Божу: щоб Син Божий ним прославився.» Любив же Ісус Марту і її сестру, і Лазаря. Тож як почув, що той хворіє, ще два дні лишився на тому місці, де перебував. Щойно по тому мовив до учнів: «Ще раз до Юдеї вирушаймо.» Учні ж йому казали: «Учителю, оце недавно юдеї тебе каменувати хотіли, а ти знов*

туди ідеш?» Відрік Ісус: «Чи не дванадцять годин днів? Коли хтось удень ходить, то не спотикається, бачить бо світло світу цього. Коли ж хтонебудь ходить уночі, то спотикається: у такому нема світла!» Сказав ото, а тоді мовив до них: «Лазар, приятель наш, заснув. Піду, проте, і розбуджу його.» А учні йому: «Господи, коли заснув, то й одужає.» Про його смерть говорив Ісус, вони ж собі гадали, що про спочинок у сні мова його була. Тож Ісус і каже їм одверто: «Лазар упокоївся, і радію я за вас, що мене там не було, – щоб ви увірили! Ходім, однак, до нього.» Тоді Тома, на прізвисько Близнюк, сказав до співучнів: «Ходімо й ми з ним, щоб разом умерти.» Прибувши, застав Ісус його вже чотириденним у гробі. Була ж Витанія недалеко Єрусалиму, стадій з п'ятнадцять, і багато з юдеїв посходилося до Марти та Марії, щоб розважити їх по братові. Почувши ж Марта, що Ісус наближається, метнулась йому назустріч, тоді як Марія сиділа в хаті. Отож заговорила Марта до Ісуса: «Господи, якби ти був тут, – мій брат не вмер би! А й тепер знаю, що все, що попросиш ти в Бога, Бог тобі дасть.» І каже їй Ісус: «Твій брат воскресне.» «Знаю, – каже до нього Марта, – що воскресне у воскресіння, дня останнього.» А Ісус їй: «Я – воскресіння і життя. Хто в мене вірує, той навіть і вмерши – житиме! Кожен, хто живе і в мене вірує, – не вмере повіки. Віриш тому?» «Так, Господи, – каже йому, – вірую, що Христос еси, Божий Син, який гряде у світ цей.» Те сказавши, пішла й поклікала свою сестру Марію та й каже пошепки: «Учитель прийшов і тебе кличе.» Ледве та вчула це, підвелася притьмом та й подалась до нього. Ісус ще не ввійшов у село; був він на тому місці, де його зустріла Марта. Юдеї ж, що були в хаті з нею та її розважали, побачивши, що Марія встала похапцем і вийшла, пішли слідом за нею, бо думали, що до гробу подалась, аби там поплакати. Та Марія, прийшовши туди, де був Ісус, і побачивши його, впала йому до ніг і сказала йому: «Господи, якби ти був тут, то мій брат не вмер би!» Побачив Ісус, що вона плаче, а й юдеї, що прийшли з нею, плачуть і собі, тож відчув жалощі в душі і, зворушений, запитав: «Де поклали ви його?» Кажуть йому: «Іди, Господи, і поглянь.» Заплакав Ісус. І заговорили юдеї: «Бач, як він його любив!» А деякі з них мовили: «Чи ж оцей, що сліпому очі зрячими вчинив, не міг так учинити, щоб і отой не помер?» І знову жалощі відчув Ісус у собі і подався до гробу. А була то печера, і камінь лежав зверху. «Відкотіть камінь», звелів Ісус. Марта ж, сестра померлого, каже йому: «Господи, відгонить уже: четвертий бо день.» «А хіба я тобі не казав, – озвався Ісус, – що коли віруєш, то побачиш славу Божу?» Відкотили отже камінь. І звів Ісус очі вгору й мовив: «Отче, тобі подяку складаю, що вислухав еси мене! Я добре знаю, що повсякчас вислуховуєш мене, тож тільки з-за людю, який ото стоїть навколо, сказав я: щоб вони увірили, що ти мене послав.» А промовивши те, кликнув на весь голос: «Лазарю, вийди сюди!» І мертвий вийшов із зав'язаними в полотно руками й ногами та обличчям, хусткою обмотаним. І сказав їм Ісус: «Розв'яжіть його і пустіть, нехай ходить.» І бачивши, що вчинив Ісус, увірували в нього численні юдеї, які зійшлися були до Марії.

### *Замість Достойно:*

**Ірмос (глас 8):** Люди, чистую славно почитаймо Богородицю, що вогонь божества в утробі неопалимо прийняла, і піснями невмовкаючими величаймо.

**Причасний:** Із уст младенців і немовлят\* учинив Ти хвалу (Пс 8,3). Алилуя (х3).